

Хамовозӣ

Хамоиши мардумон рӯзи 21-уми май назди Бинои Сафоратхонаи Чумхурии Исломии Эрон дар шаҳри Душанбе зери шиорҳои «Гумно бод Кабирӣ!», «Фарзандони моро баргардонед!», «Ба корҳои дохилии Тоҷикистон даҳлат накумед!» ва ғайраҳо баргузор гардид, хусусияти иҷтимоӣ дошта нисоят дилтангии мардум назди сиёсати дугона ва ихтилофандозандаи баъзе сарони роҳбарияти Чумхурии Исломи Эрон буд. Аммо ҳеҷ яке аз намоёндогони сафоратхона берун наомада воқунише нишон наод. Оё сукут аломати ризоист, ё хайр? Ин саволи матраҳ аст!

Мо тоҷикон, порсҳои Эрон дариҳои Афғонистон набеағони Чамшеду Фаридуном, ки таърих гувоҳ аст Ҷаздон ҷунон офарида. Лек заҳҳои морон бо ҷодӯӣ ва ғасби бадавиёни тоӣ зери шиори дин ин фарзандони як модарро зи ҳам бипароканда. Хануз ихтилофоти мазабии шиаву сунӣ замони Сафавиёну Шайбониён миёни ин миллати ориёӣ бишкаставу тухми нифоку душманӣ афканда, сипас силсилаи авлодони турку қочор, мангиту озарӣ ин ҷудоиро жарфтару, девори душмани байни ин фарзандони як модарро зиёда намудаанд.

Замони шӯравӣ робитаҳои мо таввасути сурудаҳои Аҳмад Зоҳиру Гуғуш, Одина Хошим, осори Нимо, Нодири Нодирпур, Фугуг, Халилулоҳ Халилӣ, Айниву Турсунзода, Лоику Бозор, Фарзона ва ҷанд саршиноси дигар ҷун Аллома Ғафуров Осимӣ, Олимпур, Саид нафисӣ, Баҳор, Фурузонфар ва бузургони дигар буд, ки пайванди адабӣ, пайванди забонӣ, пайванди руҳу равонӣ дошт. Лек қави сад афсус, ки ифрити арабпараст, туркғаро ҷӣ дар Эрон, ҷӣ дар Афғонистон, ҷӣ дар Тоҷикистон зери нисоби дин боз қавли ҳақими зиндасозандаи Аҷам ва бедорсозандаи ақвоми ориёӣ Фирдавсии бузург:

Зиёни қасон аз пайи суди ҳеш,

Бичӯянду дин андар оранд пеш.

Албатта, мардуми шарифи Эрон, Афғонистон ва Тоҷикистон инҷо гуноҳе надоранд, инҷо якҷанд ифритҳое ҳастанд, аз пайванди ин пораҳои бишката метарсанд, ҷӣ дар минтақа

чӣ дар китъа инчунин дар микиёси чахон. Холо сухан сари душманони сарсахти дохилӣ, мухолифони сиёсӣ, динӣ, мазҳабӣ ва иктисодиву манфиатчӯӣ, ишголгару сарватчӯӣ бисёр аст.

Хушёрии сиёсӣ зарур аст!

Мулохиза намоед, вакте истиклолиятро Яздон ба Тоҷикистон дод, душманон якум шуда он тоҷикони бедорро терор карданд, ки аъзои ҷамъияти «Пайванд» буданду пайванди ақвоми ориёро меҳостанд. Аз Осимӣ сар карда то Мухидин Олимпур аз Искандари Хатлонӣ то нафарони дигар.

Тоҷикистонро ба ҷангӣ тахмилии шаҳрвандӣ кашида пора-пора кардани шуданд. Тоҷикистонро симхорпеч карда ба мухосираи иктисодӣ, бехӯӣ, бебаркӣ кашиданд. Лек тоҷик ақли солихро пеша намуду Хурмузди некӣ пуруз шуд ва пешвоя аз байни тоҷикони асилаи хоки кӯхони Хатлон бо қомати Рустамона бархест ва миллатро сарҷамъ сохтӯ хамаи мушқилотро барҳам зад. Вакте соли 2006 аз тарафи Пешвои ориётоҷикони чахон Эмомали Раҳмон Соли тамаддуни ориёӣ эълон шуд талҳаи душманони ақвоми ориёӣ қарид. Қомони оғози НОБ-и Рӯғун боз душманон аз ҷор тараф бо танку тӯп ба сарҳад омаданд. Лек иродаи қавии халқ бо ваҳдати миллии пируз шуд. Пешвои миллат ба ғӯши ҷаҳонӣ масъалаи об ва муаммои обиро расонида қадри сарвати миллии тоҷикон обро муайян намуд. Барои миллати зери ҷанги беш аз 40- солаи абарқудратҳо мондаи Афғонистон зиёда аз ҳафт пули иртиботӣ қӯшода дар тамоми минбарҳои сатҳи минтақавӣ ҷаҳонӣ масъалаи сулҳи деринтизори ин диёри ранҷашидаро баррасӣ менамояд. Бо хайрхоҳӣ ин марди шариф раҳна бар симхори бегонагӣ зада тоҷикони Бухорову Самарқанд, Суху Фарғона, Андҷон ва садҳо деҳу рӯстои тоҷикнишинро бо навои шеърӣ қадри Рӯдакӣ, Саъдӣ, Хоҷизу Хайём ва муосирон пайғом дода ба сайру саёҳат, шиносӣ даъват намуда тоҷикони қандашудаи ин рағзаи зебои ориёнаро пайванди ҷовидонагӣ дод. Мо устодону донишҷӯён ва ақли фарҳангу донандагонӣ таърихи кӯҳану муосирӣ тоҷик дар ноҳияи Зафаробод ин ҳамоишро дастгирӣ намуда хостори онем, ки эӣ масъулини як вазифаи бузург, эӣ намояндагонӣ миллати фарҳангӣ ва тамаддуни қадимадоштаи Ҷумҳурии исломии Эрон ин матлабро бар ғӯши сиёсатмадорони бедор ва ориёнаҷод, на аз табори озарию қурдасл, турку арабпараст бирасонед, ки аз паси қасасаҳои мазҳабӣ нарафта пайвандҳои таърихиро, ки дар ин кӯҳандарахти ориёӣ дар сабзишанд, наҷкананд. Бо қавли Мавлонои Балхӣ пуштибонии Шумо аз ноҳалафе ҷун Мухиддин Қабирӣ ва қанд думрави он масали «Баҳри қайқе навағилеме суҳтан...»-ро мемонад, ки айб аст. Оҳир қайқ қайқ аст, моро қазид, шуморо ҳам меғазад. Қас меғазад ин ҳаҷароти заҳроғирно аз хоки муққадаси ниёгон дур намоед. Умед бар ақли солим дурандешӣ ва тапиши ҳуни ориёӣ дар тани Шумо ва шохрағи миллати шарифи Эронро дорем.

Аминчон Зарифй- Аълочии Маориф ва илми Чумхурии Тоҷикистон.Сардори шӯъбаи таълими Коллечи политехникии ноҳияи Зафаробод.